

Kamu Diplomasisi -2*

İçeriği Yazan: [Bekir AYDOĞAN](#) [1] Zaman: Paz, 15/05/2011 - 18:05

Yazar: Bekir Aydoğan

Yazının Yazıldığı Tarih: 1.05.2011

Referans İçerik: [Kamu Diplomasisi -1*](#) [2]

Bilgi içinde yüzen bu çağda kalpleri ve akılları kazanmak; bilgiyi ve modern teknolojiyi mevcut değerlere ve gelecek odaklı eğilimlere yansıtarak, bilgi etkileşiminin ve olumlu imajın pazarlanmasının yanı sıra, hem devletler hem de toplumlar arasında, devlet politikalarına uyum sağlayan uzun vadeli ilişkiler kurmayı gerektirir.

Dört yüzyıl önce realist bakış açısıyla Niccolo Machiavelli'nin İtalya'daki prenslere, zulüm ve korku politikalarını öğütleyerek öne sürdüğü askeri güç, 1939'da İngiliz realist E.H.Carr'ın uluslararası gücü; askerî, ekonomik ve fikirler üstündeki güç olarak üç kategoriye ayırması ile boyut kazanmış(1), Joseph Nye tarafından 1990 yılında ortaya atılan "yumuşak güç", Nye

tarafından; devletin, kendi ulusal çıkarlarını, liderlik ettiği ülkelerin ulusal çıkarlarıyla örtüşecek bir biçimde sunabilme ve diğerlerini de hoşnut edecek bir biçimde izleyebilme kapasitesi şeklinde tanımlanmıştır(2). Gücün en son tanımlanan “akıllı güç” konseptinde ise Amerika’da kurulan Akıllı Güç Komisyonu bünyesinde, Joseph Nye ile L. Armitage gibi önde gelen uluslararası ilişkiler uzmanları tarafından üretilen “akıllı güç” kavramı; sert ve yumuşak gücün sadece birleşmesinden oluşmamakta, gücün uygulanacağı aktörün davranışlarına uyum sağlayacak şekilde önceden hazırlanmış bir zeminde ölçülü bir tepki öngörmektedir. Komisyonca oluşturulan rapor, sert gücün gerekliliğini belirtirken, bunun bir ülkenin yumuşak gücünün de garantisi olacağını; ama tek başına bir ülkenin çıkarlarını garantiye almaya yeterli olmadığını, bunun için ‘korku’ stratejisinin bir yana bırakılıp, ‘iyimser’liğin ihracının ve yeni ittifaklar ile ortaklıkların gerçekleştirilmesi gerektiğini belirtmektedir(3).

Gücün Dönüşümü

Gücün doğasında yaşanan bu değişimler; gücün kendisi, kaynakları ve kullanımı hakkında yeni gelişmeleri de beraberinde getirmiştir. Nye'e göre; bilgi devrimi ve ekonominin küreselleşmesinin sonucunda ulusal sınırları aşan sanal toplumlar ve ağlar oluşmuş, uluslararası kuruluşlar ve sivil aktörler (teröristler de dâhil) daha büyük roller edinmişlerdir. İnsanları, ulusal sınırları tanımayan koalisyonlara çektikleri için, bu organizasyonların çoğunun kendi başlarına yumuşak güçleri de vardır. Böylece, politika, kısmi olarak çekicilik, meşruluk ve güvenilirlik kazanmak için bir yarış halini alarak önemli çekicilik ve güç kaynağı haline gelmiştir(4). Çeşitli iletişim kanalları ve çekiciliği olan kültüre sahip olma ve bu normlar üzerinden görüş beyan edebilme, uluslararası geçerliliği olan değerlere (liberalizm, çoğulculuk, demokrasi, özgürlük, özerklik vurgusu ve liberal ekonomi) yakın ve güvenilir icraatlar gerçekleştirebilmek, yumuşak gücün bir politikası olarak hükümetlerin kamu diplomasisi faaliyetlerinde somut adımlar halini almıştır.

Devletler, tehlikelere karşı koymak, becerilerini ve şanslarını kullanarak uygun bir zamanda istedikleri sonuçları elde etmek için askerî güçlerini kullanırlar. Ekonomik gücü kullanmak da, çoğu zaman aynı şekilde basit bir iştir. Devletler, bir gece içinde yabancı banka hesaplarını dondurabilir ve çok hızlı bir biçimde rüşvet veya yardım dağıtabilir (fakat ekonomik yaptırımlar ve istenilen sonuçlara ulaşmak uzun zaman alabilir). Yumuşak gücü kullanmak ise zordur; çünkü önemli yumuşak güç kaynaklarının çoğu devletlerin kontrolü dışındadır ve etkileri büyük ölçüde alıcı izleyicilerin kabul etmesine bağlıdır. Dahası, yumuşak güç kaynakları, çoğu zaman, politikalar için ortam hazırlayarak dolaylı yoldan işler ve bazen istenilen sonuçları elde etmek yıllar alır(6).

Bu güç formları üzerinden uygulanan davranışlar ve bu davranışların

kaynakları, sert ve yumuşak güç arasındaki farkı da göstermektedir. Nye'e göre, davranış spektrumunda soldan sağa gidildikçe sert ve yumuşak güç formları arasında bir dizi geçiş noktaları vardır. Sert güç; emir, zorlama, ikna etme noktalarından oluşurken yumuşak güç; gündem yaratma, cazibe ve yanına çekme özelliklerine sahiptir. Bu davranışların gerçekleşebilmesi için de sert güçte; baskı, yaptırımlar, rüşvet ve ödemeler kullanılırken yumuşak güçte; kurumlar, değerler, kültür ve politikalar kullanılmaktadır. Bazen aynı güç kaynakları zorlamadan cazibeyle bütün davranış spektrumunu etkileyebilir. Ekonomik ve askerî alanda gerileme yaşayan bir ülke, sadece sert güç kaynaklarını değil, aynı zamanda uluslararası gündemi oluşturma becerisini ve çekiciliğini de kısmen kaybedebilir(7).

Güç algısında beliren bu değişim, hükümetlerin iç ve dış politika yöntemlerini derinden etkilediği gibi uluslararası örgütlerin ve sivil toplum kuruluşlarının küresel sistemde aktör olarak varlık kazanmasını da sağlamış; uluslararası sistemin çok aktörlü yapısı, devletlere geleneksel diplomasi yöntemine ek olarak, devlet dışı aktörlere ve diğer devletlerin vatandaşlarına yönelik faaliyetler yürütülmesi ve onlarla etkileşim içerisinde olunarak değer odaklı diplomasi çalışmaları yapılmasını gerektirmiştir.

Sert güç anlayışında başarılı olmak ve hedefe ulaşmak için kullanılan tehdit ve kuvvet, kitle iletişim araçlarının gelişmesi ve devletlerin biricik güç ve muhatap odağı olmaktan çıkması ile değişikliğe uğramış; geniş halk kitlelerinin karar vericiler üzerindeki etkinliği hükümetlerin yürüttükleri

diplomasi faaliyetlerinde ve her türlü iç/dış politika hamlesinde kendini göstermiş; iletişim dilinin üslubu, güvenilirliği, değer odaklı ve meşru olması şart görülmüştür. Sert, ekonomik ve yumuşak gücün pro-aktif, eş zamanlı ve dengeli bir formda, birbirini destekleyecek ve meşru kılacak şekilde dış politikaya aktarılması ise “akıllı güç” ve “kamu diplomasisi” kavramlarının önemini belirlemiştir.

Joseph Nye ve David A. Welch, dünya politikasını geleneksel ve uluslar ötesi politika şeklinde ikiye ayırmıştır. Geleneksel politikada hükümet ile toplum ve hükümet ile bir başka hükümet arasında yaşanan ilişki, bu iki ülkenin toplumu arasında yaşanmaz, bir toplum, başka bir toplum ya da hükümet ile kurmak istediği ilişkiyi ancak kendi hükümetine baskı yaparak gerçekleştirebilir. Uluslar ötesi politikada (kamu diplomasisi) ise bir toplumdaki insanlar farklı bir hükümete ya da o hükümetin toplumuna doğrudan baskı yapabilirler. Geleneksel politikanın devleti tek aktör kabul eden yapısı, uluslararası bağlantılar, bireyler, STK’lar ya da hükümetler ötesi şeklinde tanımlanan; hükümetlerin alt birimleri arasında giderek çeşitlenen ve önem kazanan doğrudan bağlantılar ile çok boyutlu bir hale gelmiştir.

Uluslararası politikanın karmaşık yapısı tüm aktörlere ulaşmak ve nüfuz edebilmek için çok yönlü diplomasi algısını gündeme getirmiş, bu ilişkilerin başarıyla yürütülmesi ise diplomasi anlayışının kaynaklarını, boyutlarını ve yöntemlerini büyük ölçüde değiştirmiştir.

Kamu Diplomasisinin Kaynakları

Bir ülkenin kamu diplomasisi kaynakları; o ülkenin kültürü, siyasi değerleri, dış politikası, ekonomisi, eğitim düzeyi, medya, tanıtım ve tanıtma faaliyetleridir. Başarılı bir kamu diplomasi yürütebilmek; kültürün başka ülkeler üzerinde oluşturduğu çekiciliğe, siyasi değerlerin iç ve dış politikadaki uyumuna, dış politikanın meşru ve ahlâki oluşuna, gelişmiş ekonomi ile yaygın markaların ve çok uluslu şirketlerin etkinliğine, eğitim kalitesinin cazibesine, medyanın stratejik kullanımına, tanıma ve tanıtma faaliyetleri ile doğru bilgi kaynaklarına ulaşabilmesine ve dünya kamuoyunu kendiniz hakkında doğru karar vermeye sevk edebilmenize bağlıdır.

1- Kültür

Popüler kültür ve üst kültürün etkisi sanattan eēitime, spordan markalaşmaya kadar farklı yer ve zamanlarda toplumlar üzerinde sınır tanımaz bir şekilde kendisini göstermektedir. Görülmeyen gç olarak da anılan kültür ile ilgili; George Kenan, olumsuz izlenimlerle savaşmak için kültürel ilişkilerin önemli olduēunu söylemiş, Eski ABD Başkanı Dwight Eisenhower ise insanların birbirleri hakkında daha fazla şey ērenmeleri için birçok yöntem üzerinde çalışmaları gerektiēinden bahsederek her şeyin siyasi propagandayla zlemeyeceēini belirtmiştir.

Nye'e göre; kültür alışverişi seçkin sınıfı da etkilediği için, sadece bir ya da iki önemli ilişkinin bile büyük bir siyasi etkisi olabilir. Örneğin Aleksandr Yakolev, 1958 yılında Kolombiya Üniversitesi'nde, Siyaset Bilimci David Truman'la yaptığı çalışmalardan oldukça etkilenmiştir. Bunun sonucunda, Yakovlev önemli bir kuruluşun başkanı, bir Politbüro üyesi ve Sovyet lider Mikail Gorbaçov'u liberalizm konusunda etkileyen kişi olmuştur. KGB'de üst düzey görevli olan, Sovyet öğrenci Oleg Kalugin ise, 1997'den geçmişe bakarak, "Değişim programları, Sovyetler Birliği için Truva Atı'ydı. Sovyet sisteminin çöküşünde çok büyük rol oynadı... Yıllarca giderek daha fazla insana bulaşmaya devam etti." demiştir.

Colin Powell'in, 2001'de Uluslararası Eğitim Haftası konuşmasında; "Ülkemiz için, burada eğitim gören, geleceğin dünya liderlerinin dostluğunu kazanmaktan daha iyi bir servet düşünemiyorum." (8) şeklindeki sözleri ise kendi ülkelerinde politik süreçleri etkileyebilecek mevkilere gelebilecek yabancı öğrencilerin önemini göstermektedir.

Popüler kültürün kâr amacı güden ve bilgi odaklı olmayan yapısı onu politikadan ayrı gibi gösterse de; aslında onun, önemli siyasi kimlikleri olan bireylerin tercihlerine ve bilinçaltılarına ulaşabileceği bilinmektedir. Ben Wattenberg'e göre; Amerikan kültürünün içinde gösteriş, cinsellik, şiddet, ruhsuzluk ve materyalizm vardır; fakat Amerikan kültürü bütünüyle bundan ibaret değildir. Bunun yanı sıra açık, hareketli, bireysel, kurum karşıtı, çoğulcu, iradeci, popülist ve özgür Amerikan değerlerini de yansıtır. Olumlu ya da olumsuz yansıtılsın, insanları, gişelere getiren işte bu içeriktir. Bu içerik, politikadan veya ekonomiden daha güçlüdür. Politikayı ve ekonomiyi yönlendiren de budur(9).

Öyle ki Marshall planıyla Avrupa'ya aktarılan dolarların Amerikan popüler kültürüyle iletilen fikirler kadar önemli olduğu söylenir. Örneğin Amerika'daki ulusal basketbol (NBA) maçları 42 dilde ve 212 ülkede toplam 750 milyon insan tarafından takip edilmekte, bilgi ve eğlence arasındaki ince çizgi Amerikan yapımı filmlerin ve ürünlerin içerisinde çoğu zaman kaybolmaktadır. Nye'e göre Amerika'nın ticari popüler kültürünün esnekliği ve çekiciliği Berlin Duvarı'nı yıkılmadan önce ihlal etmiştir.

Popüler kültürün etkileri sadece ABD ile SSCB arasında yaşanan rekabette ya da ABD'nin Batı Avrupa'daki siyasi amaçlarının gerçekleşmesinde görülmemiş, Güney Afrika, Latin Amerika ve Ortadoğu'daki birçok ülke ve hükümete karşı da siyasi zemin oluşturmak amaçlı kullanılmıştır. Örneğin 1971 yılında Güney Afrika'nın muhafazakar eski Posta ve Telgraf Bakanı Albert Hertzog, televizyonu Batının yozlaşmasının bir sembolü olarak gördüğünü, Güney Afrika toplumunu ahlâksızlaştıracağını ve ırk ayrımını yok edeceğini söyleyerek televizyonun kullanımına karşı çıkmıştır(10).

İran'daki liberalleşme açık ekonomik sistemin oluşumu sürecinde benzer bir gelişme yaşanmış, 1994 yılında İran'ın ruhani lideri, ucuz bir "ecnebi" kültürü oluşturduğu ve Batı'nın ahlâki hastalıklarını yaydığı gerekçesiyle, uydu antenlerine karşı bir fetva yayınlaştırmıştır(11).

Popüler kültür, doğrudan hükümetin kontrolünde olmayabilir ya da kontrolden çıkabilir. Bazen ise aynı ülke içindeki farklı gruplar üzerinde çelişik yankılar uyandırmaktadır. Nye'e göre İranlı gençleri çeken videolar, İranlı mollaları rahatsız edebilmekte ve bu yüzden popüler kültürün çekiciliği uzun vadede gençler arasında istenen değişikliği teşvik ederken Amerikan popüler kültürüne duyulan nefret, kısa vadede, ABD'nin, en önemli gruplardan istediği politik sonuçları elde etmesini daha da zorlaştırabilmektedir.

Gülriiz Büken'e göre Amerikan popüler kültürünün, öncelikle üst orta sınıf ve daha sonra alt sınıf Türk halkı arasında yayılışı, ardındaki ideolojiye karşı bir muhalefet uyandırmaktadır. Bu durum, amerikanlaşmış ayrıcalıklı sınıf, alt orta sınıf ve fakirler arasında uçurumun açılmasına yol açmıştır(12). Buna rağmen British Council tarafından dokuz Müslüman ülkede, 5.000 öğrenci arasında yapılan bir araştırmada, ABD'nin hâlâ, Mısır'da, Türkiye'de ve Suudi Arabistan'da, eğitimini dışarıda sürdürmek isteyen gençlerin birinci tercihi olduğu sonucu çıkmıştır. Nye, ABD'ye ve onun popüler kültürüne karşı olan grupların içerisinde kararsızların da bulunduğunu ve bu tepkisel durumun düzeltilmesinin kamu politikasının faaliyetleri arasında olduğunu belirtmiştir.

Kültürel kaynaklara sahip her ülkenin herkes için cazibe merkezi olması ve her daim çekicilik yaratması mümkün değildir. Bu konuda Nye, Kuzey Kore lideri Kim Jong Il'nin pizza ve Amerikan filmlerini sevdiğini, ancak bunun, onun nükleer programlarını etkilemediğini, muhteşem şarapları ve peynirleri Fransa hayranlığını garantilemediğini ve pokemon oyunlarının popüleritesinin

de Japonya'nın istediği politik sonuçları elde etmesini sağlamadığını söylemiştir. Herhangi bir güç kaynağının etkileyiciliğinin şartlara göre değişim gösterdiğini düşünürsek Nye'in; tankın bataklıklarda ya da balta girmemiş ormanlarda önemli bir askeri güç kaynağı olamayacağını, McDonald's yiyen Sırplar'ın Miloseviç'i desteklemesini, Ruandalıların Amerika logolu tişörtler giyerken insanlara zulmetmesini ve Çin'de ya da Latin Amerika'da ABD hayranlığı yaratabilen Amerikan filmlerinin, Suudi Arabistan ve Pakistan'da ters tepki yarattığını belirtmesi, yumuşak güç unsurlarının çok yönlü ve muhataba uygun daha akılcı yöntemlerle yürütülmesi gerektiğini göstermektedir.

İletişim alanında yaşanan gelişmeleri ve popüler kültür araçlarının statik olmayışını gözlemlediğimizde, bilgi üretimi ile gündem yaratma ve yönlendirme yeteneğinin geleceği belirleyeceği anlaşılmaktadır.

Bir ülkenin kendi hikâyesini başkalarına daha etkili anlatması ve inandırıcı olması için, demokrasi, insan hakları ve uluslararası hukuk kurallarına uygun değerler benimsemesi ve bunları icra etmesi gerekmektedir. Örneğin, ABD eski başkanı Eisenhower, Amerika'nın güneyinde yapılan ırk ayrımının, Soğuk Savaş döneminde Batı ve Sovyet ülkelerine yönelik yürütülen demokrasi ve insan hakları temalı politikalarla çeliştiğini ve Amerikan politikalarına gölge düşürdüğünü söylemiştir. Ulusal ve uluslararası politikaların uyumlu ve tutarlı olması, sizi diğer ülkelerin nezdinde dürüst gösterecek, bu durum kendi hükümetlerinden yönetimle ilgili reform yapmasını isteyen milyonlarca insanın ülkenize siyasi değerlerinizden ötürü hayran kalmasını sağlayacaktır.

Bir hükümetin, ülke içindeki politikalarının, kendi halkı tarafından meşru karşılanması da önemli bir noktadır. Bu yolla her bir vatandaşınız, hükümetin dış politikasına manevra alanı yaratacak ve onu uluslararası arenada meşru kılacak iletişim yollarını kullanabilir hale getirecektir. İletişim olanaklarının yaygınlığı, ülkenizin bir köşesinde uluslararası hukuka aykırı davrandığınız bir insanın ya da grubun, birkaç dakikalık çaba ile sizi tüm dünyaya farklı ve istemediğiniz şekilde yansıtmaya imkân tanımaktadır.

Nye'e göre, postmodern toplumların bir özelliği olan daha fazla bireycilik ve otoriteye karşı azalan saygı, insanların ülkelerine olan güven duygusuyla birebir ilişkilidir. Amerika'nın, 11 Eylül'den sonra terörizme verdiği karşılık, yumuşak güç kaynaklarını azaltması açısından bazı riskler taşımakta, göçe karşı alınmış tavırların sertliği ve yeni vize prosedürleri, bazı yabancı öğrencilerin gözünü korkutmaktadır(13).

Ayrıca Nye, Uluslararası Af Örgütü, Guantanamo Körfezi'ndeki alıkoymalardan "insan hakları açısından bir skandal" olarak bahsettiğinde ve İnsan Hakları İzleme Örgütü, ABD'yi, kendi politikalarını baltalayan ve "başkalarının rızasını almak için ısrar ederken kendini zayıf bir pozisyona" düşüren ikiyüzlülükle suçladığında", böyle bir durumun önceden tahmin edilebileceğini de söylemektedir.

Financial Times 9 Haziran 2003 tarihli haberinde, “Amerikan demokrasisinin birçok özelliği değiştirilmiştir. 11 Eylül’den beri, çoğu ülke özgürlük ve güvenlik arasındaki dengeyi ayarlama yolunu seçmiştir; fakat Amerika’da, bu ayarlama, sadece temel değerlerin tehlikeye atılabileceği noktanın ötesine geçmiştir.”(14) diyerek kaygılarını belirtmiştir. The Economist’in 12 Temmuz 2003 tarihli haberinde ise, “Başkan Bush, meclisin ve/veya Amerika’nın yargıçlarının ulaşamadığı ve sadece kendisine karşı sorumlu olan bir gölge mahkeme sistemi kurmaktadır. Sayın Bush, Amerikan ideallerinin dünyadaki diğer insanlar için bir umut feneri olduğunu söylemiştir ve bu doğrudur. Bu meselede, söz konusu idealleri tehlikeye atarken, Sayın Bush, sadece Amerika’nın dostlarını kaygılandırmakla kalmıyor, ayrıca Amerika’nın terörizme karşı en önemli silahlarından birini de köreltiyor.”(15) şeklinde ABD hükümetine yönelik eleştiriler bulunmaktadır.

Yumuşak gücün kullanımının bazen devletin kontrolünden çıkabileceğini, 11 Eylül ve 2003 Irak Savaşı sonrası süreçte ABD basınında çıkan haberlerden anlayabileceğimiz gibi Vietnam Savaşı döneminde, Amerikan popüler kültürünün, resmi hükümet politikalarına karşı çıkan izlenimlerine rastlayabiliriz.

Hollywood filmlerinde konu edilen İslam karşıtı ya da her hangi bir toplumu küçük düşürücü çalışmalar, her ne kadar ABD hükümetini direk olarak diğer ülkelerin hükümetleri nezdinde zor duruma sokmasa da, bilgi bolluğunun yaşandığı bu çağda, toplumların; sivil toplum kuruluşları, dernekler, vakıflar,

sanatçılar, sporcular ve çok yönlü ilişki ağları içerisinde hükümetlerini etkileyebileceği, hatta haklarını uluslararası mahkeme ve basın önünde savunarak diğer ülkenin geri adım atmasını sağlayabileceği düşünülebilir.

İnsan hakları, idam cezası, silah yasası, doğa ve hayvanları korumaya ilişkin birçok iç meselenin ülkeyi imaj olarak etkilediğini ve hükümet politikalarının bir ülkenin yumuşak gücünün bir anda değişik algılanmasına sebep olabileceğini söyleyebiliriz.

3- Dış Politika'nın Esası ve Üslubu

Başarılı bir kamu diplomasisi yürütebilmek için kültürel ve yerel değerlerinizle çelişmeyen, kendi içinde uyumlu esası ve tarzı olan bir dış politika anlayışı gereklidir. Bütün ülkeler dış politikada ulusal çıkarlarını gözetirler; ama ulusal çıkarların ne kadar geniş ve ne kadar dar kapsamlı tanımlanacağı, o ülkenin başkalarıyla ilişkilerinde kullanacağı güç formlarını da belirler. Nye'e göre; dar ve uzağı göremeyen bir perspektifi olan politikalardansa, ulusal çıkarların, geniş çaplı ve ileri görüşlü tanımlamalara dayalı politikaları, başkalarının gözünde çekici hâle getirmek daha kolaydır(16).

Ayrıca, dış politikada kullandığınız değerlerin diğer ülkeler nezdinde kabul edilebilirliği, atacağınız adımların meşruiyetini ve çekiciliğini de artıracaktır. Norveçli yazar Geir Lundestad, Amerika'nın Avrupa'daki başarısı için, " Değerler bakımından, federalizm, demokrasi ve açık pazarlar, en önemli Amerikan değerlerini temsil etmiştir. Amerika'nın ihraç ettiği işte budur."(17) diyerek, ortak değerlerin cazibe oluşturabileceğini belirtmiştir.

Ortak değerlere ve başkalarının da bu ortak değerlerle uyumlu sorumluluklar üstlenmesine önem vermek ve dış politikada tek yanlı olmak yerine, iş birliği esaslı çalışmak kamu diplomasisi için önemlidir. Vietnam Savaşı'nın mimarlarından olan eski ABD Savunma Bakanı Robert McNamara, sonradan: "Eğer, amaçlarımızın faziletiyle ilgili benzer değerlere sahip ülkeleri ikna edemiyorsak, mantığımızı tekrar gözden geçirmemiz gerekir. Bu kuralı Vietnam'da da uygulasaydık, orada olmazdık. Müttefiklerimizin hiçbiri bizi desteklemedi." (18) demiştir. Nye, 11 Eylül 2001'den bir ay önce yapılan bir araştırmada, daha o zamanlar Batı Avrupalıların, Bush yönetiminin dış politikadaki yaklaşımını tek yanlı olarak nitelendirdiklerini ve politikaların bu şekilde devam etmesi hâlinde gelecek on yılda, ABD'nin tek yanlılık tehdidini, Kuzey Kore'nin ve İran'ın geliştirdiği kitle imha silahlarının oluşturduğu tehdide eş değer tuttuklarını belirtmiştir.

Tek yanlı dış politikanın, meşruiyet ve iş birliği açısından uzun vadeli olumsuz sonuçları vardır. Müttefiklerinizi bile ikna edemezseniz, diğer ülkelere karşı yürüttüğünüz diplomasi faaliyetlerinde başarı yakalamanız kolay olmayacaktır. Nye'in çizdiği davranış spektrumuna göre, yumuşak güce sahip olabilmek, ortak değerlere ve uluslararası meşruiyete dayanmaktadır. Bu şekilde yürütülen bir dış politika, hem hedeflerin gerçekleşmesinde engelleri ortadan kaldıracak hem de işinizi kolaylaştıracaktır. Sert ve yumuşak güç arasındaki dengeyi sağlayamamak, hem yumuşak gücün uygulanmasında

zorluklar çıkaracak hem de sert gücünüzün yıpranmasına sebep olacaktır. Örneğin, Haziran 2003'te, ABD, Irak'ta planlandığından daha fazla direnişle karşılaşınca, ordunun etkin görevde bulunan 33 muharabe tugayı oraya bağlı kalmıştır. Amerika, Hindistan'dan, Pakistan'dan, Fransa'dan ve diğer ülkelerden, barışı koruma ve polis kuvvetleri istemiş; fakat Hindistan, Fransa ve Almanya ve diğerleri, birliklerini ancak BM'nin himayesinde gönderebileceklerini söylemişlerdir(19).

ABD Eski Başkanı Teddy Roosevelt, büyük bir sopanız olduğunda, alçak sesle konuşmanın daha zekice olduğunu söylemiştir. Bir ülkenin diğerlerine liderlik edebilecek düzeyde, askeri ve ekonomik alanda güçlü olması, imajı ve meşruluğunun statik olmayışına sebep olmaktadır. Lider ülkenin alacağı kararlarda tek yanlı ve kibirli bir politika izlemesi, kararsız ülkeleri bile kendisinden uzaklaştırır. Bir hükümetin yurt içindeki, uluslararası kuruluşlardaki ve dış politikadaki tavrı, savunduğu değerlerin geçerliliğini ve çekiciliğini belirlemektedir.

Küreselleşme sürecinin ülkeler arasındaki sınırları ortadan kaldırması, iletişim ve bilgi kaynaklarında yaşanan değişim, kültürlerin birbirlerini daha yakından tanınmasına, bir ülkenin kendi kültürünü ve siyasi değerlerini başka toplumlara ulaştırmak için sadece büyükelçilikleri ya da kısa vadeli yoğun faaliyetleri değil, sürekli ve çok yönlü kamu diplomasisi kaynaklarını kullanmasını gerekli kılmıştır.

Uluslararası geçerliliği olan şirketlerin yabancı ülkelerdeki istihdam olanakları ve talep gören markaların toplumlar üzerindeki olumlu etkisi, o ülkenin dış politikadaki faaliyet alanını artırmaktadır. Eğitim kalitesi, öğrenci değişimi, tanıtım ve tanıtma faaliyetleri, medyanın stratejik, çok yönlü ve yaygın kullanımı bir ülkenin kamu diplomasisi adına yürütebileceği diğer kaynaklardandır.

**Ayrıca: kamu diplomasisinin boyutları, yöntemleri, engel ve olanakları, Türkiye, diğer ülkeler ve dünya genelinde etkin uluslararası örgütlerce kullanım türlerini ele alacağımız sonraki makalelerimizle devam edeceğiz.*

Bekir AYDOĞAN

Alıntılar:

International Relations, New York: Harper&Row, 1964, s. 108

2-Joseph S.NYE, "Amerikan Gücünün Paradoksu" Literatür Yayıncılık s. 14

3-Bekir Aydoğan, Kamu Diplomasisi

-1*, <http://www.ekopolitik.org/public/news.aspx?id=5429&pid=4082> [3] (Erişim tarihi 13.04.2011)

4-Joseph Nye, Yumuşak Güç, s. 38

5-Joseph Nye, a.g.e., s.37

6-Joseph Nye, a.g.e., s. 100

7-Joseph Nye, a.g.e., s. 18

8-Joseph Nye, a.g.e., s. 50 - 51

9-Ben Wattenberg, *The First Universal Nation*, New York, Free Press, 1991, s. 213

10-Araştırma Enstitüsü: Orta Doğu Politikası, "Dividens of Fear, America's 94 Billion Arab Market Loss, 30 Haziran 2003, ayrıca bakınız:

http://www.irmep.org/Policy_Brief/6_30_2003_DOF.html

11-Peter Waldman, "Iran Fights New Foe: Western Television", *Wall Street Journal*, 8 Ağustos 1994, s. 10

12-Gülriz Büken, "Backlash: An Argument against the Spread of American Popular Culture in Turkey"

13-Joseph Nye, a.g.e., s. 62-63

14-"America The Scarcy Bends Democracy", *Financial Times*, 9 Haziran 2003, s. 14

15-"Unjust, Unwise, UnAmerican", *The Economist*, 12 Temmuz 2003, s. 9

16-Joseph Nye, a.g.e., s. 65

17-Geir Lundestad, *Empire by Integration: The United States and European Integration, 1945-1997*, New York, Oxford University Pres, 1998, s.155

18-Stephen Holden, "Revisiting McNamara and the War He Headed", *New York Times*, 11 Ekim 2003, s. 23

19-Joseph Nye, a.g.e., s. 70

Yorumlar

- [Dış Siyasa](#) [4]

Kaynak URL (08/05/2024 - 10:08 tarihinde yazdırıldı):

<http://www.politikadergisi.com/okur-makale/kamu-diplomasisi-2>

Bağlantılar:

[1] <http://www.politikadergisi.com/pd-uye/bekir-aydogan>

[2] <http://www.politikadergisi.com/okur-makale/kamu-diplomasisi-1>

[3] <http://www.ekopolitik.org/public/news.aspx?id=5429&pid=4082>

[4] <http://www.politikadergisi.com/category/icerik-kategorileri/dis-siyasa>